

trængende Spørgsmaal til den højtærede Krigsminister om, hvilke Overvejelser disse Oplysninger have fremkaldt inden for Krigsministeriet, hvilke Foranstaltninger man allerede har truffet, og hvilke man agter at træffe paa dette Punkt i en nær Fremtid“. Denne Forespørgsel gav Anledning til et Svar fra den højtærede nuværende Krigsminister, der findes den 19. Oktober, Spalte 351—52 i Rigsdagstidende. Ministeren svarede: „Som det vil være det høje Ting bekendt, drejer det sig væsentlig om to Krudttaarne paa Amagers Vestkyst, idet der er udtalt Betænkelighed ved en Fare for Ødelæggelse, som vil true en Del af Byen ved en mulig Eksplosion. Angaaende hele dette Spørgsmaal om Faren ved Beholdning af eksplosive Stoffer i Københavns umiddelbare Nærhed har Krigsministeriet forlangt en tjenstlig Erklæring af vedkommende sagkyndige Autoritet, Direktøren for Artilleriets tekniske Tjeneste. Men de nødvendige Overvejelser ere dog endnu ikke afsluttede, og den ønskede Erklæring er endnu ikke kommen ind til Ministeriet. Uden at afvente denne Erklæring har jeg imidlertid ved Forhandlinger med Ministeren for offentlige Arbejder fundet en Løsning, hvorved det ene af de omhandlede Krudttaarne vil blive rømmet. Herved opnaas en væsentlig Forbedring af Forboldet, ikke blot fordi man formindsker den samlede Krudtmasse til det halve, men ogsaa fordi det er det nærmeste og det farligste af Taarnene, der ophører at være Opbevaringssted for Krudt. Det andet ligger 1000 Alen længere borte, og det maa afhænge af senere Overvejelser, hvorledes man rettest bør forholde sig med det. Det maa imidlertid erindres, at der kræves ret betydelige Beløb for at skaffe saa store og kostbare Krudtmasser som de omhandlede andre Opbevaringssteder. Da man nu i Aar har set sig nødsaget til at indskrænke alle Fordringer i saa høj Grad, at der ikke har været noget yderligere at slaa af paa Budgettet, har der ikke været Plads for en Bevilling til Flytning af denne Krudtbeholdning.“ Men, siger Ministeren saa, han haaber at faa Lejlighed til at fremme Sagen alligevel. Her ser man altsaa, at Krigsministeren meddeler, at der er tilvejebragt Grundlag for en Ordning, som fjerner en væsentlig Del af Faren, og at han er betænkelig ved at kræve store direkte Bevillinger til at fjerne Resten, men han haaber alligevel at kunne komme frem med denne vigtige Sag.

Det Spørgsmaal, som man nu er

fremme til en Løsning af, er Spørgsmaalet om at flytte Krudtmagasinet Nr. 1. Det bebudede Krigsministeren allerede den 15. Oktober 1901, og da Finansudvalget kort Tid efter var blevet nedsat, henvender Krigsministeren sig til det og gør der nærmere Rede for den Plan, han har antydet og kortelig omtalt her i Tinget den 15. Oktober. Hvad gaar saa denne Plan ud paa? Den gaar ud paa at flytte Fredskrudtmagasinet Nr. 1, uden at det kommer til at koste Staten noget, idet Københavns Havnevesen skal betale, hvad det koster at faa det flyttet, og det skal, siger Krigsministeren, flyttes ud i Vestenceinten, for, siger han, dette er det mest praktiske og det billigste. I Fæstningsvolden, siger Krigsministeren ved denne Sammenkomst, have vi ligesom en kunstig Bjergkæde, der paa den ene Side ligger saa nær ved København, at vi uden væsentlig Bekostning kunne flytte Krudtet derud, og paa den anden Side er saa langt borte fra København, at en Sprængning ikke bliver faretruende for Byen. I denne kunstige Bjergkæde, siger Krigsministeren, idet han viser med Haanden, kunne vi ligesom bore nogle Huller, og der kunne vi lægge Krudtet. Hertil gjorde saa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds nogle ironiske rosende Bemærkninger, idet han komplimenterede Krigsministeren for at være en svært dygtig Krigsminister til at faa saadan noget flyttet ud i Fæstningen og, som han udtrykte sig, derved bringe Fæstningen til Hæder og Værdighed, hvortil der fra et andet Medlem — jeg husker ikke med Bestemthed hvilket, men det var vist det daværende Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) — blev bemærket, at det var da egentlig en underlig Maade at bringe Fæstningen til Hæder og Værdighed paa, at man puttede den noget Krudt i Maven. Saa blev der sagt noget om, at hvis man nu gjorde dette, havde man dermed godkendt Københavns Fæstning, og saa kunde man ikke nedlægge den, hvortil Krigsministeren svarede, at det var ingenlunde Tilfældet; hvis man en Gang gennem de Overvejelser, Forsvarskommissionen anstiller, kom til det Resultat, at Københavns Fæstning skulde nedlægges, ja, Herre Gud, saa nedlagde man den, og saa blev der liggende 3 Voldstumper derude, hvor Krudtmagasinet var flyttet hen. Af den hele Forhandling fik — med Grund, paastaar jeg — Finansudvalget det Indtryk, at det med Hensyn til Fæstningen som Fæstning betragtet var fuldkommen